

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. XIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Alterum quoque impietatis genus ipso auctore invecum apparet, cum Dominis suis usque adeo adulari veteratorem non puduit, ut Principes defunctos, talem honorem nullatenus *Hist. l. LIII. §. 3. Sup. l. XIV. §. 15.* meritos, canonizaret, iisdem Ecclesias consecraret, & Festos dies institueret. *Hist. l. LX. §. 13.* Hunc cultum impius exhibuit Constantino mortuo, Imperatoris Basilii Macedonis filio primogenito, ut patri orbato solatium afferret, hac in re illos imitatus, qui Idololatriæ parentes extitere. Eodem honore Constantinus Monomachus Zoem Imperatricem, cui Imperium in acceptis referebat, prosequi molitus est.

§. XIII.

Clericorum
Incontinentia.

Tria vitia, quibus Ecclesia Occidentalis funestis his temporibus afflicta est, fuere Clericorum incontinentia, rapinæ & latrocinia Laicorum, tumque tam Clericorum, quam Laicorum Simonia, ignorantia fructus pessimi. Obliti erant Clerici, quam sublimis esset Professionis suæ Dignitas, & quam solido fundamento continentia Clericalis Disciplina nitetur.

Iust. Apol. p. 61.

tur. Nesciebant, in primordiis Religionis Christianæ nullam aliam, quam Angelicam hanc virtutem in Fidelium moribus majore splendore enituisse, quam Fidei Defensores Gentilibus ostentabant, tanquam clarissimum excellentis Doctrinæ argumentum. *Apol. Athen. c. 36.* Cum igitur viri feminæque magno numero Ecclesiæ nunquam defuerint, qui servato perfectæ continentiae proposito se ipsos Deo consecrarent, nihil rationi magis consentaneum erat, *Aug. ver. rel. c. 3. n. 5.* quam ex optimo & integerrimo Christianorum ordine Altaris Ministros deligere. Prompte utique & expedite Ecclesiæ servire poterant viri ab *Hist. lib. III. §. 38. 47.* omni cura rei familiaris liberi, & non divisi, ut S. Apostolus loquitur, sed tantum solliciti, quomodo Deo placerent, toto conatu orationi Literarum Sacrarum studio, Prædicationi *1. Cor. 7. 32. 33.* Verbi Divini, & operibus Charitatis incumbentes. Hinc etiam, carissime Lector, notaveris, Sanctam Cælibatus Disciplinam inter Clericos superioris Ordinis pro varietate temporum magis minusve accurate, semper tamen fuisse servatam.

At

At Clericis nostris in nono & decimo Sæculo Lex ista jugum intolerabile videbatur. Plurimorum Clericorum labor eo propemodum absoluebatur, quod Psalmos canerent, quos non intelligebant, & in cæremoniis externis occuparentur. Ceterum cum moribus Laicorum viverent, crediderunt, sibi quoque licitum esse uxores accipere, & pessima multorum aliorum exempla cupientibus opinionem indiderunt, Leges continentiam imperantes tyrannidem esse non ferendam. Græci primo hoc frenum excusserunt, cum exeunte Sæculo septimo in Concilio Trullensi Canonem condiderunt, quo Presbyteris permittebatur uxores suas retinere, ut hodieque retinent, prætexentes Canonem Carthaginensem, cujus sensum non penetrabant, atque scandala apud Latinos frequentissima. Nemo autem prior malæ rei publicæ cum in Occidente exemplum dedit, illo Parocho Diœcesis Catalaunensis, quem, uxorem coram toto populo sibi fociare volentem, viri timentes Deum cohi-

Hist. l. XL.
§. 49.

Hist. l. LIV.
§. 20.

cohibuerunt. Usque adeo probi omnes nuptias Clericorum execrabantur. Hodieque, nullus dubito, si quis Presbyter horrendum matrimonium moliretur, gravissimas poenas in utroque foro dare cogeretur.

§. XIV.

Latrocinia inter populares ferme Bella Civilia.
perpetua barbararum gentium e Septentrione advectarum tristia erant vestigia. Tanti mali originem, Ludovico pio segniter imperante, notavi, & progressum sub ejus Successoribus retuli. Sane obstupescendi locus est, quod homines Christianam fidem professi prima Religionis vitæque civilis elementa ignorarent, & licitum sibi crederent, arma in cives sicut in hostes externos arripere. Civilis societatis fundamentum est & ratio primaria, vi & armis rejectis, legibus se subjicere & arbitrio Judicum, qui leges custodiri curent; Christianæ vero Religionis principium & finis est charitas, quæ non solum proximo suo ullum malum inferre prohibet, sed etiam omne bonum, quod possumus
exhi-

Hist. l. LIX.
§. 38.